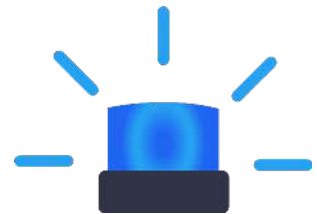

Med blåt blink, gennem smalle gader!

Hvor nødtigt jeg end vil indrømme det, så har jeg netop fået en køre –

hviletidsbøde i Frankrig. En dummebøde, kan man godt kalde det, for den

skyldes rent ud sagt at jeg har haft hovedet fuldt af så meget andet at jeg har kludret i regnskabet.

Men, også en dummebøde i en helt anden forstand, nemlig at den pågældende betjent udmærket

kunne læse ud af mine skiver at jeg har for skik at overholde reglerne og endda ofte har pauser, som

rækker ud over det loven kræver. Ja, faktisk har jeg ind imellem udvist en sådan ihærdighed med

hensyn til pauser at visse vognmænd har haft svært ved at indse det fornuftige i at overholde loven

så meget! Så, jeg føler det lidt som en bøde, der mere er begrundet i magten til at udskrive den, end

i sund fornuft. Den slags plejer ellers at være rockernes gebet!

Men, tilbage til Frankrig! Jeg

kunne mærke det helt ind i

kallunet, da jeg nærmede mig

den rundkørsel, hvor de to

motorcykelbetjente havde

oprettet en trafikkontrol. En

stemme i mig sagde: ”De tror jeg er hollænder, på grund af de gule plader, og så tror de der er penge i skidtet!”

Og, ganske rigtigt. Jeg blev vinket ind til siden, og den ene betjent satte sig ind i førerhuset til mig,

hvorefter forestillingen kunne begynde. Kontrol af kørekort, tilladelser osv. Skiverne blev gransket

nøje, og så pæne skiver vækker åbenbart mistanke! I hvert fald er det ikke første gang, jeg har været

udsat for at de bliver checket og dobbeltchecket med mistro i blikket. Endelig fandt han da også en

skive, hvor jeg ikke havde holdt de fulde tre kvarters pause efter fire en halv times kørsel. Det var

mandagsskiven, og jeg måtte desværre erkende at manden havde ret. Nøjagtig hvordan jeg er kommet så galt af sted, er jeg faktisk ikke klar over. Formodentlig er det fordi jeg har glemt at nulstille timeguiden, og har derfor selv skullet holde øje med pauserne. Det burde være en let sag, når det drejer sig om at køre fire en halv time, holde tre kvarters pause og så køre færdig, op til de ni timer. Men, da jeg har delt pausen i to, har jeg åbenbart husket forkert på stoptidspunktet for den ene pause, hvilket blev en dyr fornøjelse. Og ganske unødvendig, da jeg havde tid nok!

”Der er kun det ene lille problem,” sagde betjenten. ”Men, det koster altså en bøde på 135 €”

”Det er for dyrt,” sagde jeg. ”Du kan se af mine skiver at jeg kører pænt, holder rigeligt med pauser og får min nattesøvn. Så er den pris for dyr for en enkelt svipser.”

”Sådan er taksten i Frankrig,” svarede han. Og det blev så starten på en nervepirrende jagt på en pengeautomat, som er den egentlige årsag til at jeg fortæller historien.

Når jeg ikke havde alle de penge på mig, måtte politiet naturligvis hjælpe mig ind til en automat, hvor jeg kunne hæve dem på mit Visa kort. Det blev en ret spændende tur, med en motorcykelbetjent foran, og en bagved!

Det stod mig hurtigt klart at politiet ikke skal overholde de samme regler som de øvrige borgere – og det skal lastbilchauffører heller ikke, når de har politiskorte. Til at begynde med lagde jeg så forsigtigt ud, at betjenten nær var kørt fra mig, idet jeg gik ud fra at hastighedsgrænsen for byer skulle overholdes. Desuden var der jo ingen grund til at fremprovokere en bøde mere. Men, jeg blev hurtigt klogere. Der er intet der irriterer en betjent, som en sløv lastbilchauffør. Den forreste betjent gjorde irriteret tegn til at jeg skulle følge trop. Så det gik over stok og sten ad de hullede veje ind igennem byen, mens jeg sendte en venlig tanke til den gode vin, jeg havde på ladet. Mon flaskerne holdt til det her?

Mirakuløst nok reddede de fleste af byens borgere dog livet ved at springe til side i tide, og så vidt jeg kunne konstatere, var der heller ingen turister der led overlast. Gaderne blev smallere og

smallere, hvilket sikkert var årsagen til de mange skilte med forbud imod lastbiler, men det anfægtede ikke betjentene. Ved den første bank blev jeg bedt om at parkere i busstoppestedet, mens en betjent løb ind for at spørge om de havde en automat. Det havde de ikke! Så, vi måtte længere ind i vildnisset!

Denne gang endte vi i en meget smal gade, hvor der ikke var andre muligheder end at parkere midt i det hele – til stor gene for den øvrige trafik.

Denne bank havde desværre en pengeautomat. Jeg

var ellers begyndt at more mig, og det skal man åbenbart aldrig gøre! Bevæbnet med en stak friske eurosedler, troede jeg så at vi skulle udenfor byen for at ordne det formelle. Men, nej! Mens jeg havde hævet pengene, var der kommet en bybus til, som ikke kunne komme forbi mig, og betjentene ville åbenbart gerne sørge for en kvalificeret underholdning til passagererne – og de mange bilister, der holdt i kø bagved! Midt i hele dette scenarium – som det vist hedder på moderne dansk – ordnede vi så vores bødeforretning, med behørig udfyldelse af alle papirer, underskrifter osv. osv. Meget stemningsfuldt! Først da alt papirnusseriet var overstået, tog betjentene fat på at løse den gordiske knude, trafikken efterhånden havde udviklet sig til. Men, der var skam service på drengen, så jeg skulle naturligvis eskorteres ud af byen. Denne gang foregik det med blå blink og udrykningshorn, hvilket jeg ikke var ubetinget begejstret for. At betjentene udsatte sig selv for stor fare ved at drøne over uoverskuelige gadekryds for rødt, var deres egen sag. Men, de færreste regnede vel med at der ville komme en stor lastbil brasende 100 meter bagefter betjentene. Derfor var jeg rent ud sagt hundeanget for at komme til at mase en personbil – og især dens indhold – flad. Det skete heldigvis ikke! Betjentene overlevede også de manøvrer, hvor de med sand dødsforagt kastede sig ind foran trafikken i en rundkørsel, så jeg havde fri passage til at drøne igennem. Før vi nåede bygrænsen, blev de dog trætte af at have mig på slæb, gav tegn til at jeg bare skulle fortsætte

ligeud, og så gav de den ellers fuld gas, hvorved de nåede at køre et godt stykke indenfor byområdet med fuld fart!

Tilbage sad jeg så, bag mit rat, og spekulerede over tilværelsens paradokser. Jeg dummer mig og bryder en lov, som jeg i øvrigt selv går ind for, og skal derfor straffes. For at få min straf må jeg så hjælpe et par betjente med at overtræde en hel række paragraffer, og påføre morgentrafikken i en by på størrelse med Holstebro væsentlige gener. Og til sidst må jeg – for at komme sikkert ud af byen – udsætte mig selv og en række af byens bedste borgere for direkte livsfare ved at drøne over for rødt i op til flere uoverskuelige kryds. Havde jeg for pokker bare været ufejlbarlig. Så kunne jeg have undgået alt dette!

Tilføjet 1/5-19:

Jeg ved ikke nøjagtig hvilken dato dette blev bragt i Lastbil Magasinet, men episoden fandt sted mens jeg var ansat hos Søndergaard Transport, så det har været i midten af tierne.